

uberettiget at paalægge Dampskibsfarten en Særbeskatning, hvis Udbytte særlig anvendes til at lette Priserne paa de store Importartikler, fortrinsvis Majs og Kul, som jo ogsaa var de Artikler, man særlig havde for Øje ved de oprindelige Overvejelser angaaende Fragtreguleringen. Mellem disse Artiklers kolossale Prisstigning og Fragternes Flerdobling har der jo været en naturlig Forbindelse. Fragternes Flerdobling har været en saa væsentlig medbestemmende Faktor i denne uhyre Prisstigning, at man ikke kan lade være at sætte disse to Forhold i naturlig Forbindelse med hinanden. Det er efter det gamle Ord: Den enes Død den andens Brød, og derfor er det rimeligt, at der indenfor visse Grænser, og naturligvis uden at det tabes af Syne, at de forhøjede Priser paa Produktionsfor nødenheder delvis og i ikke ringe Grad er kommet igen ved de forhøjede Priser paa det færdige Produkt, som vedkommende Erhvervsgren forfærdiger og sælger, finder en Udligning Sted. Den Vej er man jo allerede gaaet eller er i Færd med at gaa andre Steder. I Norge er det, saa vidt mig bekendt, principielt afgjort, at man vil slaa ind paa en Tonnagebeskatning ved Siden af den øvrige Beskatning, Skibsfarten er Genstand for. En lignende Vej vil man nok gaa i Sverige, og der kunde ogsaa nævnes andre Eksempler.

Men — for at sige det straks — det Parti, hvortil jeg hører, er, til Trods for at vi, som nævnt, kan billige det Formaal, man har sat sig med Forslaget, dog bestemte Modstander af den Maade, hvorpaa man i Regeringsforslaget vil naa til denne delvise Udligning. For det første er vi ubetinget imod den foreslaaede Skat af Bruttofragten. Det er jo en ganske ejendommelig Ting at skulle staa i det Herrens Aar 1916 i det danske Folketing og fremføre Argumenter imod en direkte Beskatning, der hviler paa et Erhvervs Bruttoudbytte! Jeg troede oprigtigt talt, det var noget, man forlængst var kommet ud over. Det er noget, der ikke diskuteres synderligt ellers. Det er almindelig anerkendt, at dette er den uheldigst mulige Form for Beskatning, hvor der da ikke er Tale om en Beskatning, der kan overvælttes paa Forbrugerne, altsaa en Beskatning, som vel ser ud som en Skat paa det vedkommende enkelte Erhverv — f. Eks. Skatten paa Brændevinsbrænderi og paa Ølfabrikation —, men i Virkeligheden er en Skat paa det forbrugende Publikum gennem Skattens Overvæltning. Men om noget saadant

er der jo ikke Tale her. Jeg tror nu ikke, det er nødvendigt overfor denne Forsamling nærmere at udvikle, hvor forkastelig hele denne Beskatningsform er. Skatten kommer jo efter den aldeles ikke til at staa i Forhold til Udbyttet af Bedriften, som dog er det, der bestemmer Skatteevnen. Det er for en meget stor Del en Skat paa Omkostningerne, og der er, som enhver let kan tænke sig, intet i Vejen for, at Skatten kan stige, samtidig med at Nettoudbyttet gaar ned, fordi Omkostningerne er steget og man ikke fuldt ud har kunnet faa de forøgede Omkostninger væltet over paa Forbruget. Jeg tror, det er tilstrækkeligt at sige: Lad enhver erhvervsdrivende, hvilket Erhverv han end tilhører, Landbrug, Handel, Haandværk, Industri, spørge sig selv, om han vil finde sig i at se sin Virksomhed direkte beskattet efter Bruttoindtægten; og jeg er ganske sikker paa, at Svaret vil lyde benægtende fra alle Erhverv. Men naar det er saadan, lad os saa heller ikke gaa ind paa en saadan forkastelig Beskatningsform, fordi det er et andet Erhverv end vort eget, det gælder.

Jeg mener, at den Særbeskatning, som jeg altsaa af de anførte Grunde ansér det for berettiget at paalægge Dampskibsfarten, helst bør være en særlig progressiv Skat paa Nettoudbyttet. Det vil ogsaa ses, at den Skibsreder, som ellers har fulgt Regeringen saa langt et Stykke og ikke er imod en Særbeskatning, og som den højtærede Indenrigsminister gentagne Gange refererede til i sin Fremsettelsestale, Skibsreder Lauritzen, netop nævner denne Beskatningsform som den, han vilde finde mest passende. Det er paa Grund af den særlig høje Nettogevinst, som Dampskibsrederierne har formaaet at udvinde, den Form, hvorved man bedst og paa rimeligst Maade naar Maalet, og hvorved man tilmed bliver indenfor de normale Skatterammer og indenfor Anvendelsen af de Principper, vi anvender overfor andre Erhverv.

Ligeledes er Venstre af den Mening, at vi maa modsætte os den Vilkaarlighedens Aand, som helt igennem præger dette Lovforslag. Det viser sig, naar man gaar det nærmere efter, at selv de faa og i sig selv lidet fyldestgørende Regler, der er givne for Skattens Udmaaling, saa godt som intet betyder, thi i Virkeligheden er det Ministeren, som er den afgørende. Ministeren kan efter Lovforslagets § 4 ændre de Fradragsregler, paa hvilke Skattens Højde beror, ganske efter eget For-